

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2021, č. j. CPR-26822-2/ČJ-2021-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22. 11. 2021, č. j. CPR-26822-2/ČJ-2021-930310-V230, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 8. 2021, č. j. KRPU-120193-33/ČJ-2020-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie a podle § 50a odst. 3 téhož zákona mu stanovil dobu k vycestování do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, která podle něj nesprávně a nepřiléhavě aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce zdůraznil, že i v řízení o povinnosti opustit území jsou správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení podle žalobce obsahuje jen minimální množinu faktorů (okruhů), s nimiž se správní orgány musí ve svých rozhodnutích vypořádat z úřední povinnosti. Pokud meritorní rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jedná se nejen o porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, nýbrž i § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná nezjistila skutečný stav věci, a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se v odůvodnění s touto nepřiměřeností nevypořádala. Upozornil na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života upravenou v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň k tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013, podle kterého je nutné přihlížet k tomu, že protiprávní jednání cizince, které souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, samo nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, s § 2 odst. 1 správního řádu a s čl. 10 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), neboť žalovaná nijak nepodložila své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaná se podle žalobce nedostatečně vypořádala s nedostatečným zhodnocením nepřiměřenosti z důvodu neprovedení šetření OSPOD u nezletilých dětí, ze kterého by teprve bylo možné určit, jaký dopad do jejich života by to mělo a zda je možné je od otce odloučit. Žalobce připomněl, že na území České republiky žije již od roku 2011, má zde své dvě nezletilé dcery T. V. N., narozenou X, a P. T. M. N., narozenou X. Podotkl, že ačkoli je rozveden, aktivně se na výchově svých dcer podílí a tyto jsou na něm citově i fyzicky závislé. Podle žalobce je nutné zohlednit i pandemickou situaci, neboť Vietnam z důvodu rostoucího počtu nakažených nemocí Covid-19 uzavřel hranice a v současné době tam není možné přicestovat.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se podle ní podrobně a přezkoumatelně vypořádalo i s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie do žalobcova soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, (dále jen „návrátová směrnice“). Dodala, že podmínky pro uložení povinnosti opustit území byly v žalobcově případě jasně naplněny a napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaná neshledala ve svém postupu a svých závěrech žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 20. 7. 2020 se žalobcem řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území České republiky pobýval od 17. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu (platnost výjezdního příkazu žalobci uplynula v době trvání nouzového stavu, který byl ukončen dne 17. 5. 2020, od té doby začala plynout šedesátidenní lhůta k opuštění území České republiky, která skončila dne 16. 7. 2020). Dne 2. 9. 2020 byl proveden výslech žalobce, při němž žalobce uvedl, že si byl vědom toho, že pobýval v době od 17. 7. 2020 do 20. 7. 2020 na území České republiky bez platného víza nebo oprávnění k pobytu. Na otázku, proč nevycestoval z území České republiky po 16. 7. 2020, uvedl, že zde má rodinu (dvě děti a bývalou manželku) a nebylo možné sehnat letecké spojení do Vietnamu. Dále vypověděl, že je rozveden a s dětmi nežije ve společné domácnosti. Sdělil, že pobýval v České republice od roku 2011, pobýval zde na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny do roku 2016, v roce 2013 začal podnikat a v roce 2018 si podal žádost o změnu pobytu za účelem podnikání. Žalobce uvedl, že nemá žádné sourozence, jeho rodiče již nežijí a ve Vietnamu nemá žádné příbuzné. Dne 2. 3. 2021 bylo řízení o správním vyhoštění překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Bývalá manželka žalobce T. H. N., narozená X, při výslechu dne 27. 5. 2021 vypověděla, že si byla vědoma toho, že její bývalý manžel pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Uvedla, že obě dcery má ve své péči, bývalý manžel zajišťuje hlavně materiální pomoc, obě dcery mají svého otce rády, vídají se s ním jednou až dvakrát měsíčně a jsou neustále v telefonním kontaktu. Závěrem podotkla, že by byla ráda, kdyby její bývalý manžel mohl zůstat kvůli dcerám v České republice. Dne 18. 8. 2021 vydal správní orgán prvního stupně své rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území; proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 8. 2021 blanketní odvolání, které nebylo ani po výzvě správního orgánu prvního stupně doplněno. O tomto odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaná nevypořádala s nepřiměřeností rozhodnutí a s jejím nedostatečným zhodnocením z důvodu neprovedení šetření OSPOD u žalobcových nezletilých dětí. Soud zdůrazňuje, že žalobce navzdory výzvě správního orgánu prvního stupně nedoplnil své blanketní odvolání, ačkoli mu v tom objektivně nic nebránilo a navíc byl již ve správním řízení zastoupen advokátem. Chtěl-li žalobce docílit toho, aby žalovaná při svém rozhodování nějak konkrétně zohlednila jeho tvrzení, že Vietnam z důvodu rostoucího počtu nakažených nemocí Covid-19 uzavřel hranice a v současné době tam není možné přicestovat, měl toto tvrzení přednést ve formě odvolací námítky, což však neučinil. Sam žalobce tedy svou pasivitou zapříčinil, že nebyly uplatněny žádné odvolací námítky, kterými by se musela žalovaná v napadeném rozhodnutí věcně zabývat. Žalobce ostatně ve správním řízení vůbec neuplatnil žádné důkazní návrhy (tedy ani návrh na provedení šetření OSPOD), tudíž správním orgánům nevznikla povinnost se s neprovedením jakýchkoli důkazů (včetně šetření OSPOD) ve svých rozhodnutích vypořádávat. Přiměřeností rozhodnutí o povinnosti opustit území se podrobně zabýval správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, a rovněž žalovaná se na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí otázce přiměřenosti řádně věnovala. Za situace, kdy žalobce neuplatnil žádné odvolací námítky, pokládá soud odůvodnění týkající se přiměřenosti rozhodnutí za naprosto dostačující.
10. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaná v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projednávané věci dostála, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela a jak o nich uvažila. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

11. Žalobce dále v žalobě uplatnil řadu obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vyličení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že žalovaná nesprávně a nepřiléhavě aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, že i v řízení o povinnosti opustit území jsou správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a z úřední povinnosti se vypořádat s množinou faktorů (okruhů) v tomto ustanovení uvedených, že absence řádné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí znamená porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, že ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je upravena v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013 je nutné přihlížet k tomu, že protiprávní jednání cizince, které souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, samo nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
12. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žalobcem toliko obecně tvrzenými nedostatky tato rozhodnutí netrpí.
13. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaná nijak nepodložila své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Soud především zdůrazňuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neargumentovala tím, že uložení povinnosti opustit území je v případě žalobce postupem nezbytným v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, tudíž žalovaná podle názoru soudu logicky nebyla ani povinna pro tento závěr (který neučinila) opatřovat jakékoli podklady. Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaná vycházela z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obsahu správního spisu, který mimo jiné zahrnuje výstupy z provedených lustrací žalobce v dostupných informačních systémech (včetně informací o žalobcových rodinných poměrech), protokol o výsledku žalobce konaném dne 2. 9. 2020 a protokol o výsledku žalobcovy bývalé manželky jakožto svědkyně konaném dne 27. 5. 2021. Soud proto shledal, že žalovaná měla pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny dostatek podkladů, když relevantní informace vyplynuly zejména ze zmíněných dvou protokolů. Žalobcově námitce, že žalovaná své závěry nijak nepodložila, tudíž soud nepřisvědčil a nezjistil ani v této souvislosti žalobcem tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, s § 2 odst. 1 správního řádu a s čl. 10 Ústavy.

14. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“*
15. Z § 174a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
16. Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, publ. pod č. 3574/2017 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„[i] v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona ... o pobytu cizinců ... je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona.“*
17. Zdejší soud k tomu dodává, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do České republiky) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35).

18. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 (dříve odst. 3) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25, podle kterého „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“
19. Zdejší soud k tomu doplňuje, že povinnost opustit území členských států Evropské unie či podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny základních práv a svobod a z Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i žalobcovy nezletilé děti. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný články 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, když žalobce vědomě pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění. Je na žalobci a jeho bývalé manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se péče o žalobcovy dcery jeho odcestování na přechodnou dobu dotklo co nejméně.
20. K žalobcovu tvrzení, že ačkoli je rozveden, aktivně se na výchově svých dcer podílí a tyto jsou na něm citově i fyzicky závislé, soud připomíná, že žalobcova bývalá manželka při výsledku ve správním řízení uvedla, že obě dcery má ve své péči, žalobce zajišťuje hlavně materiální pomoc, dcery se s ním vídají jednou až dvakrát měsíčně a jsou neustále v telefonním kontaktu. Podle názoru soudu nelze při takto omezeném osobním setkávání a převaze telefonického kontaktu hovořit o fyzické závislosti. Vycházeje z uvedených zjištění soud konstatuje, že opustí-li žalobce území České republiky (Evropské unie), na péči o jeho dcery se tím nic nezmění, neboť ji bude nadále zajišťovat žalobcova bývalá manželka. Stejně tak bude žalobce i po opuštění České republiky moci udržovat se svými dcerami pravidelný telefonický kontakt a materiálně je podporovat (žalobce ostatně ani netvrdil, že by neměl žádné finanční rezervy nebo že by nebyl schopen si ve Vietnamu najít nějaký zdroj obživy pro sebe a na podporu svých dcer). Vzhledem k tomu, že se žalobce a jeho dcery osobně setkávají jednou až dvakrát měsíčně, podle názoru soudu se v případě žalobcovy rodiny nejedná o natolik výjimečnou situaci, která by odůvodňovala naprostou nezbytnost žalobcovy přítomnosti na území České republiky. Za situace, kdy jsou žalobcovy dcery zvyklé na převážně telefonický kontakt se svým otcem, je soud přesvědčen, že prodloužení časového intervalu mezi osobními setkáními po dobu, než si žalobce vyřídí nové oprávnění k pobytu, bude možné dostatečně kompenzovat právě prostřednictvím telefonické komunikace včetně případných videohovorů. Žalobcovy dcery ostatně mohou žalobce navštívit ve Vietnamu, případně se mohou setkat v jiné zemi mimo území Evropské unie. Lze tedy shrnout, že intenzita žalobcova vztahu s jeho dcerami (a s bývalou manželkou) nenasvědčuje tomu, že by žalobcova fyzická přítomnost na území České republiky byla naprosto nezbytná, resp. že by rozhodnutí o povinnosti opustit

území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.

21. Soud nespatřuje žalobcem namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ani v jím zdůrazňované skutečnosti, že na území České republiky žije již od roku 2011. Samotnou délku pobytu totiž nelze považovat za dostatečný důvod pro naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Ani délka žalobcova legálního pobytu zde navíc podle názoru soudu nic nemění na tom, že žalobce na území České republiky pobýval od 17. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu a že si měl být vědom následků tohoto svého protiprávního počínání.
22. Žalobce by si měl uvědomit, že zákon o pobytu cizinců jako s pravidlem počítá s osobním podáním žádosti u příslušného zastupitelského úřadu a prominutí této povinnosti zákonodárce pojal jako výjimečný institut, na který nemá cizinec právní nárok. Žalobce tedy měl již v minulosti počítat s tím, že bude muset vycestovat do Vietnamu, neboť jeho zákonnou povinností je osobně podat žádost o povolení k pobytu na zastupitelském úřadu, a že s touto povinností, která má sloužit k získání pobytového oprávnění, bude spojeno časově omezené odloučení od jeho rodiny i případné problematičtější cestování do Vietnamu související s pandemií onemocnění Covid-19. Uvedené důvody tak nemohou založit nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů.
23. K žalobcově námitce, že je nutné zohlednit i pandemickou situaci onemocnění Covid-19, soud poznamenává, že správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vzaly v potaz dopravní situaci související s touto pandemií a zohlednily ji při stanovení doby k opuštění území, kterou určily v maximální možné délce. Soud dodává, že žalobce své tvrzení, že Vietnam z důvodu rostoucího počtu nakažených nemocí Covid-19 uzavřel hranice a v současné době tam není možné přicestovat, nijak blíže časově nespecifikoval, ani nevysvětlil, co z něj vyplývá pro projednávanou věc, natožpak aby je doložil.
24. Soud proto uzavírá, že v případě žalobcova vycestování mimo území Evropské unie dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky (Evropské unie), které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený.
25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. října 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce